

Odlin - Gofet - Fernandez

BIBLIOTEKA
TRAG

EJMI VAJNHAUS

BIBLIOTEKA
TRAG
KNJIGA 4

Prvo objavljivanje 2012.

CRTEŽ

Havi Fernandez

SCENARIO

Kristof Gofet, Patrik Odlin

BOJA

Luka Merli

NASLOV ORIGINALA

Amy Winehouse

COPYRIGHT

© Jungle 2014
All rights reserved

COPYRIGHT ZA SRPSKI PREVOD

© 2014. Darkwood

IZDAVAČ

Darkwood d.o.o., Beograd
e-mail: info@darkwood.co.rs

www.darkwood.co.rs
011/2622-867
064/6465-755

GLAVNI UREDNIK
Slobodan Jović

UREDNIK
Vladimir Ćuk

TEHNIČKI UREDNIK
Dejan Savić

SARADNICA
Sofija Jovanović

PREVOD
Dunja Jelenković

LEKTURA
Agencija Mahačma

DIZAJN
Ivana Radulović

PRELOM I PRIPREMA ZA ŠTAMPU
Savo Katalina i Andrej Veličkov@Pero i miš

LOGOTIP EDICIJE
Vuk Popadić

ŠTAMPA I POVEZ
AMD Sistem, Beograd

CIP - katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
ISBN SBN 978-86-6163-188-7
COBISS.SR-ID 206110988

Life on fast forward

Retkim povlašćenim ljudima (ili pak osuđenim) vreme ne protiče isto kao ostalim smrtnicima. Takvi prožive višestruke živote u svom kratkom trajanju i ostave za sobom trag koji će nadživeti sve njihove savremenike.

Preminuvši tog 23. jula 2011. godine, Ejmi Vajnhaus se „učlanila“ u zlokobni „Klub 27“. No, Ejmi nikada nije imala potrebu da pripada ikakvom klubu, da bude žigosana kao član bilo kakve skupine. Štaviše, najčešće nije pripadala ni sebi samoj. Umesto toga, delići slagalice koji su činili njenu rastrzanu ličnost bili su rasuti među članovima porodice, prijateljima (i onima koji su se tako predstavljali), fanovima i muškarcima za koje je očajnički želela da veruje da su idealni za nju. Sastavljanje tako kompleksne slagalice iziskuje strpljenje i metodičnost – osobine koje nisu krasile impulsivnu Ejmi. Postavljaju se pitanje da li je jedna takva buntovnica zaista ikada i želela da igra po pravilima i sklopi slagalicu kako dolikuje. Napokon, sklopljena slika uvek izgleda isto – uniformna, dosadna slika na zidu. Ko još želi da bude stavljen u ram? Svaki haos, s druge strane, jedinstven je. Rascepmani delići mogu se raspršiti na beskonačan broj strana i načina. Nije li u tome draž, ne čini li to igru zabavnom?

Ejmi je najviše volela da tu igru igra sama. Dopuštala bi da joj se pridruže samo jednako umešni u umetnosti (samo)uništenja ili oni kojima je bila još potrebnija nego sebi samoj. Pružajući drugima više nego što zaslужuju, pružajući sebe, bežala je od tužnog pogleda devojke u ogledalu, odraza prožetog pukotinama koje se šire. Prema rečima njenog oca Miča, Ejmi je umela da posmatra život oko sebe. Ipak, za oštре, probadajuće i bolno iskrene tekstove pesama kakve je pisala morala je da pogleda i duboko u sebe. To je zadatak koji je s vremenom postajao sve nesnosniji.

Bilo da se Ejmi osećala nelagodno u svetu oko sebe, bilo u sopstvenoj koži, svojim glasom, senzibilitetom, retro i ujedno avangardnom pojавom... na svaki način davalu je na znanje da je zalutala u ovu epohu. Od svih odlika, možda se ponajviše isticala buntovništvo u vreme kada su sloboda govora i izražavanja (ironično ili ne) proizveli upravo najviše tišine i/ili jednoglasja.

A kada je reč o glasu, kada bi zapevala... bilo je jednostavno nemoguće ignorisati je. U moru pop zvezdica i lakih nota jedna sasvim neobična mlada žena obraćala se glasom koji kao da izranja iz davnoprošlog vremena, ispovedajući se o svojim nesigurnostima, zavisnostima, ranjivosti... rečju – ljudskosti, sa iznenadujućom, a neretko i zapanjujućom iskrenošću. Savršen primer za to jeste pesma vrlo sugestivnog naslova Rehab. Ejmi je

jednostavno rešila da ovo tako poznato pitanje suočavanja s problemom zavisnosti podeli sa svetom na sebi svojstven lucidan i zajedljiv način, ne mareći da li će pritom izgledati kao „negativac” u očima javnosti. Štaviše, to je uloga u kojoj je uživala. Imate tri pokušaja da pogodite koji deo tandem-a Slatko i Gorko iz detinjstva je činila Ejmi.

Međutim, onima koji umeju da slušaju između redova očigledno je da Ejmi nije bila „zlikovac”, već samo kompleksno ljudsko biće, sa svim manama i teretom koji ljudska bića nose sa sobom (poslušati You Know That I'm No Good). Istina, možda je Ejmin „kofer” bio nešto teži nego kod većine, ali zato muzika i stvaralaštvo koji su se izrodili iz tih teskoba deluju oslobađajuće za sve one koji pronađu delić sebe u njenim pesmama. Uprkos pojedinim specifičnostima teksta Back To Black, specifičnostima koje su upravo činile Ejmine pesme nesumnjivo i prepoznatljivo njenim (npr. sličnost između reči Black i Blake, aluzija na ime osobe koja je poslužila kao inspiracija), ambivalentan odnos ljubavi i mržnje kojim je obojena ova pesma univerzalan je motiv poistovećivanja.

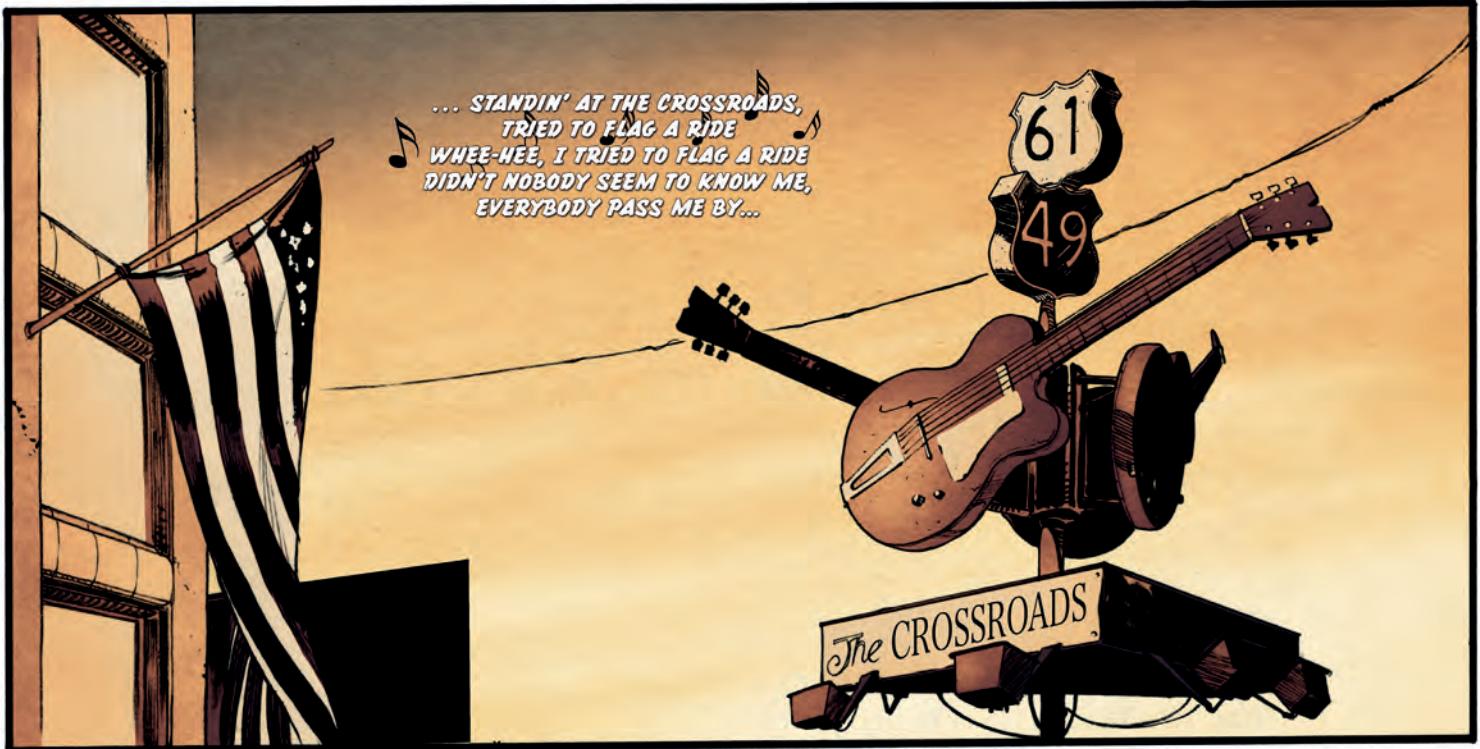
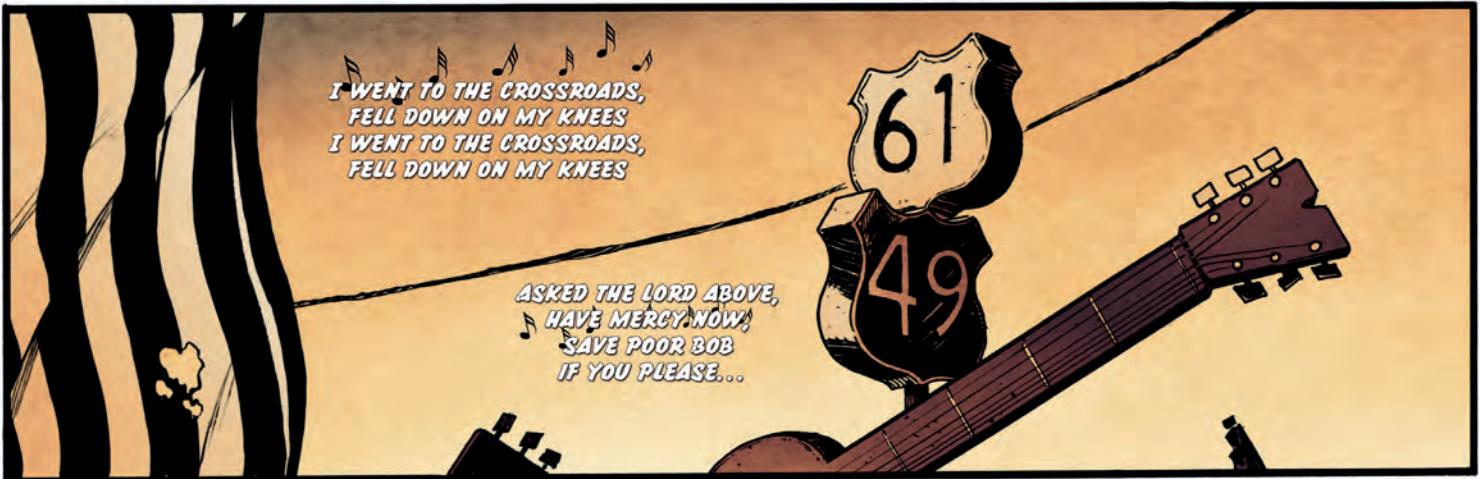
Ništa u vezi sa Ejmi nije moglo biti jednostavno. Ona to verovatno nije ni želela. Njena lako zapaljiva priroda za posledicu je imala eksplozije blistavosti, ali je naposletku dovela i do spontanog sagorevanja. Ostaje žal što je domaća publika na koncertu u Beogradu bila svedok potonjeg.

Da se završno poglavje o Ejmi ne okonča u potpunosti u lošem tonu, zaslужna je predivna obrada evergrina Body and Soul s Tonijem Benetom. Ovaj pevač izjavio je da mu je saradnja sa Ejmi, od svih dueta tokom karijere, ostala u najdražem sećanju, prevashodno zbog njene neprevaziđene ljubavi prema muzici i nastupima. To je ujedno bila i poslednja pesma koju je Ejmi snimila...

Duh mlade umetnice nastavlja da živi kroz Fondaciju Ejmi Vajnhaus, koja pomaže ranjivim mladim osobama koje se bore s problemima zavisnosti. Ipak, svoju besmrtnost obezbedila je, pre svega, vanvremenskim pesmama, interpretacijama i glasom... tim glasom koji nastavlja da izranja iz prošlosti i dopire do srca slušalaca.

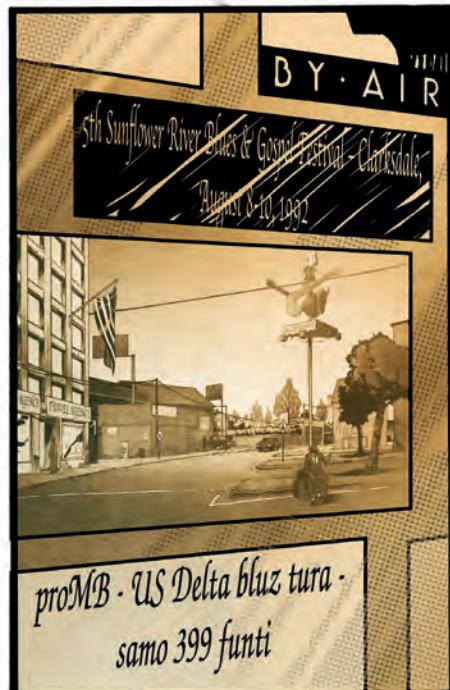
Dejan Savić

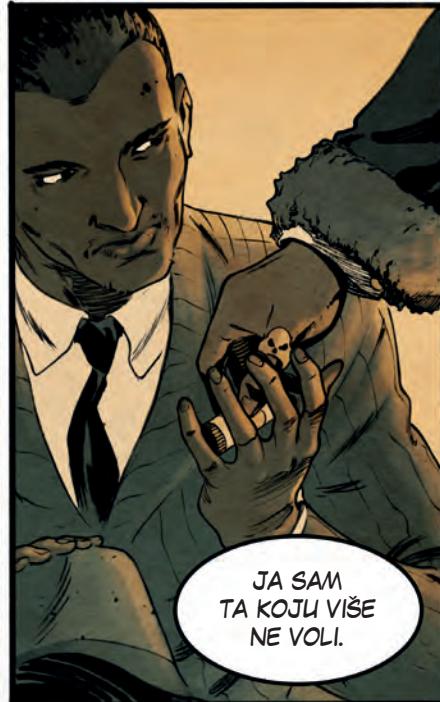

... YOU CAN RUN, YOU CAN RUN, TELL MY FRIEND
WILLIE BROWN YOU CAN RUN, YOU CAN RUN,
TELL MY FRIEND WILLIE BROWN THAT I GOT
THE CROSSROAD BLUES THIS MORNIN',
LORD, BABY I'M SINKIN' DOWN...

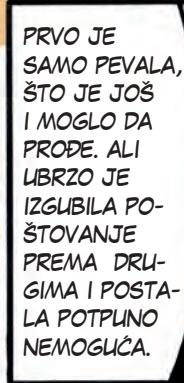
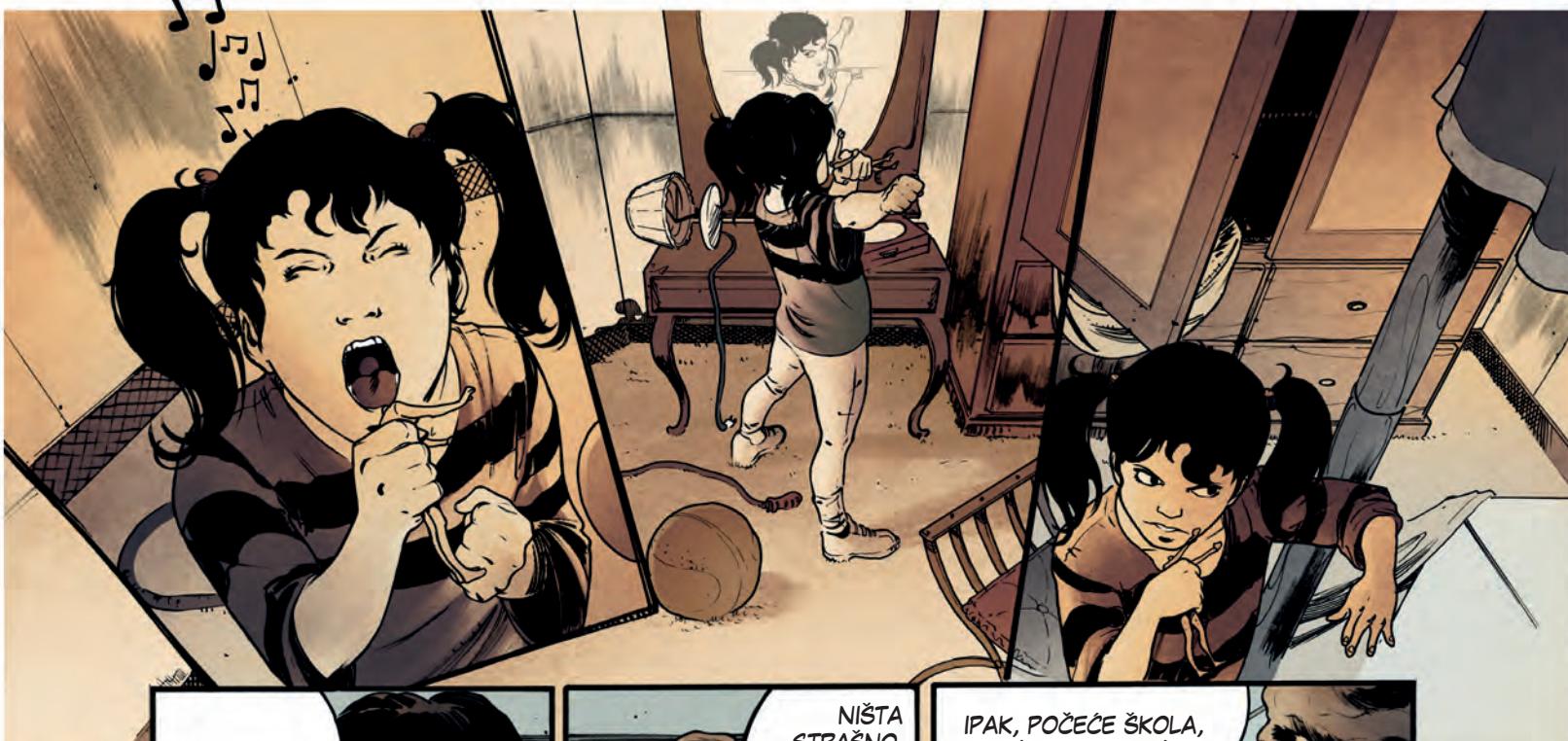

... I WENT TO THE CROSSROAD, MAMA, I LOOKED
EAST AND WEST I WENT TO THE CROSSROAD, BABE,
I LOOKED EAST AND WEST LORD, I DIDN'T HAVE
NO SWEET WOMAN, OOH WELL, BABE,
IN MY DISTRESS.

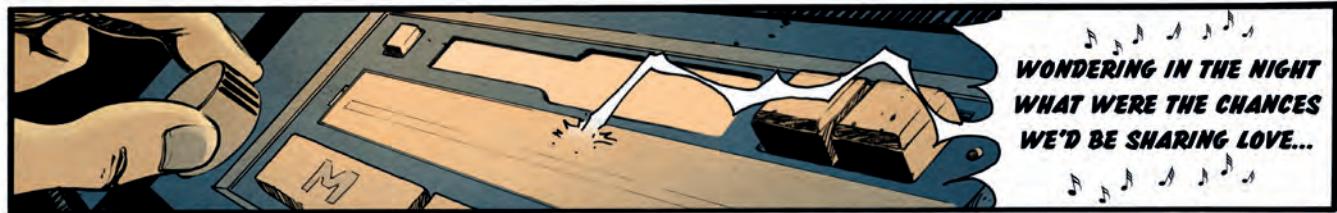

April 1994.

